

Sinteza deciziilor pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în luna aprilie 2019

Domeniul	Decizii CJUE
Dispoziții instituționale	<p><u>Avizul 1/17</u> - Mecanismul de soluționare a litigiilor între investitori și state prevăzut de acordul de liber-schimb dintre Uniunea Europeană și Canada (CETA) este compatibil cu dreptul primar al Uniunii Europene. <u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul <u>www.curia.europa.eu</u>.</p>
Apropierea legislațiilor	<p><u>Cauza C-834/18, Rolibérica</u> - Regulamentul (CE) nr. 561/2006 privind armonizarea anumitor dispoziții ale legislației sociale în domeniul transportului rutier, de modificare a Regulamentelor (CEE) nr. 3821/85 și (CE) nr. 2135/98 și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 3820/85 trebuie interpretat în sensul că nu este neapărat necesar ca "perioada de odihnă săptămânală", în înțelesul articolului 8 din regulamentul menționat, să ia sfârșit în cursul "săptămânii", astfel cum este definită la articolul 4 litera (i) din regulamentul respectiv.</p> <p><u>Cauza C-131/18, Gambietz</u> - Articolul 6 alineatul (3) din Directiva 2011/7/UE privind combaterea întârzierii în efectuarea plăților în tranzacțiile comerciale trebuie interpretat în sensul că suma fixă de 40 de euro, recunoscută creditorului în temeiul articolului 6 alineatul (1) din directiva menționată, trebuie dedusă din despăgubirea rezonabilă prevăzută de această dispoziție.</p>
Protecție internațională	<p><u>Cauza C-582/17, H.</u> - Regulamentul (UE) nr. 604/2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid trebuie să fie interpretat în sensul că un resortisant al unei țări terțe care a introdus o cerere de protecție internațională într-un prim stat membru, apoi a părăsit acest stat membru și a introdus ulterior o nouă cerere de protecție internațională într-un al doilea stat membru:</p> <ul style="list-style-type: none"> – nu poate invoca, în principiu, în cadrul unei căi de atac formulate în temeiul articolului 27 alineatul (1) din regulamentul respectiv, în acest al doilea stat membru, împotriva unei decizii de transfer luate în privința sa, criteriul de responsabilitate prevăzut la articolul 9 din regulamentul menționat; – poate, prin excepție, să invoce acest criteriu de responsabilitate în cadrul unei asemenea căi de atac, într-o situație care intră sub incidența articolului 20 alineatul (5) din același regulament, dacă respectivul resortisant al unei țări terțe a transmis autorității competente a statului membru solicitant elemente care stabilesc în mod vădit că acesta ar

	<p>trebui considerat ca fiind statul membru responsabil de examinarea cererii, în temeiul criteriului de responsabilitate menționat.</p>
<p>Cooperare judiciară în materie civilă</p>	<p><u>Cauza C-464/18, Ryanair</u> - Articolul 7 punctul 5 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială trebuie interpretat în sensul că o instanță a unui stat membru nu este competentă să soluționeze un litigiu referitor la o acțiune în despăgubire formulată în temeiul articolului 7 din Regulamentul nr. 261/2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 și îndreptată împotriva unei companii aeriene stabilite pe teritoriul unui alt stat membru, pentru motivul că această companie deține în circumscripția instanței sesizate o sucursală, fără ca această sucursală să fi fost parte la relația juridică dintre companie și pasagerul în discuție.</p> <p>Articolul 26 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1215/2012 trebuie interpretat în sensul că acesta nu se aplică într-un caz în care pârâtul nu a prezentat observații sau nu s-a înfățișat în instanță.</p> <p><u>Cauza C-603/17, Bosworth și Hurley</u> - Dispozițiile titlului II secțiunea 5 (articolele 18-21) din Convenția privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie civilă și comercială, semnată la 30 octombrie 2007, a cărei încheiere a fost aprobată în numele Comunității prin Decizia 2009/430/CE, trebuie să fie interpretate în sensul că un contract încheiat între o societate și o persoană fizică ce exercită funcția de director al acesteia nu creează o legătură de subordonare între aceștia și, prin urmare, nu poate fi calificat drept „contract individual de muncă”, în sensul dispozițiilor menționate, atunci când, chiar dacă acționarul sau acționarii acestei societăți au puterea de a înceta contractul amintit, persoana respectivă este în măsură să decidă sau decide efectiv termenii contractului menționat și dispune de o putere autonomă de control al administrării cotidiene a afacerilor societății amintite, precum și al exercitării propriilor sale atribuții.</p>
<p>Cetățenia Uniunii Europene</p>	<p><u>Cauza C-483/17, Tarola</u> - Articolul 7 alineatul (1) litera (a) și alineatul (3) litera (c) din Directiva 2004/38 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE trebuie interpretat în sensul că un resortisant al unui stat membru care și-a exercitat dreptul la liberă circulație și care a dobândit într-un alt stat membru statutul de lucrător în sensul articolului 7 alineatul (1) litera (a) din această directivă, în considerarea activității pe care a desfășurat-o pentru o perioadă de două săptămâni, altfel decât în temeiul unui contract de muncă pe durată determinată, înainte de a se</p>

	<p>afla în șomaj involuntar, își menține statutul de lucrător pentru o perioadă suplimentară de cel puțin șase luni în sensul acestor dispoziții, cu condiția să se fi înregistrat ca persoană care caută de lucru la serviciul competent de ocupare a forței de muncă.</p> <p>Revine instanței de trimitere sarcina de a stabili dacă, în aplicarea principiului egalității de tratament garantat la articolul 24 alineatul (1) din Directiva 2004/38, resortisantul respectiv dispune, prin urmare, de dreptul de a primi prestații de asistență socială sau, după caz, prestații de securitate socială în aceleași condiții ca un resortisant al statului membru gazdă.</p>
Politică socială	<p><u>Cauza C-254/18, Syndicat des cadres de la sécurité intérieure</u> - Articolul 6 litera (b), articolul 16 litera (b) și articolul 19 primul paragraf din Directiva 2003/88/CE privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei reglementări naționale care prevede pentru calcularea timpului mediu de lucru săptămânal perioade de referință care încep și se termină la date calendaristice fixe, cu condiția ca această reglementare să cuprindă mecanisme care permit să se asigure că timpul mediu de lucru maxim săptămânal de 48 de ore este respectat în fiecare perioadă de șase luni care se suprapune peste două perioade de referință fixe succesive.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p> <p><u>Cauza C-29/18, Cobra Servicios Auxiliares</u> - Clauza 4 punctul 1 din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat la 18 martie 1999, care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE privind Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, trebuie interpretată în sensul că nu se opune unei reglementări naționale potrivit căreia, într-o situație precum cea în discuție în litigiile principale, în care rezilierea contractului de prestări de servicii încheiat de angajator cu unul dintre clienții săi, pe de o parte, a avut drept consecință încetarea contractelor de muncă pentru sarcini ocazionale dintre acest angajator și anumiți lucrători și, pe de altă parte, a determinat concedierea colectivă, întemeiată pe un motiv obiectiv, a unor lucrători pe durată nedeterminată angajați de respectivul angajator, indemnizația pentru încetarea raportului de muncă plătită primilor dintre lucrătorii menționați este inferioară celei acordate lucrătorilor pe durată nedeterminată.</p>
Impozitare	<p><u>Cauza C-638/17, Skonis ir kvapas</u> - Articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/64/UE privind structura și ratele accizelor aplicate tutunului prelucrat trebuie interpretat în sensul că produsele din tutun precum cele în discuție în litigiul principal, al căror înveliș exterior din tutun natural este acoperit parțial cu un strat suplimentar de hârtie la nivelul filtrului, care poate determina o asemănare vizuală a acestor produse cu țigăretele, intră în categoria trabucurilor sau a țigărilor de foi, în sensul acestei dispoziții.</p>

	<p><u>Cauza C-691/17, PORR Építési Kft.</u> - Directiva 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/45/UE, precum și principiile neutralității fiscale și efectivității trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei practici a autorității fiscale potrivit căreia, în lipsa suspiciunilor de fraudă, această autoritate refuză unei întreprinderi dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată achitată de această întreprindere, ca beneficiar al serviciilor, fără să fie datorată, furnizorului acestor servicii pe baza unei facturi întocmite de acesta din urmă potrivit normelor aferente regimului obișnuit al taxei pe valoarea adăugată (TVA), în timp ce operațiunea relevantă intra sub incidența mecanismului de taxare inversă, fără ca autoritatea fiscală,</p> <ul style="list-style-type: none"> – înainte de a refuza dreptul de deducere, să examineze dacă emitentul acestei facturi eronate putea restitui destinatarului acesteia cuantumul TVA-ului achitat fără să fie datorat și putea rectifica factura respectivă în cadrul unei proceduri de autorevizuire, conform reglementării naționale aplicabile, pentru a recupera taxa pe care a plătit-o către trezoreria publică fără să fie datorată sau – să decidă să restituie ea însăși destinatarului aceleiași facturi taxa pe care acesta a achitat-o fără să fie datorată către emitentul acesteia, pe care ulterior acesta din urmă a plătit-o către trezoreria publică fără să fie datorată. <p>Aceste principii impun, însă, ca, în cazul în care restituirea de către furnizorul serviciilor către beneficiarul acestora a TVA-ului facturat fără să fie datorat ar fi imposibilă sau excesiv de dificilă, în special în cazul insolvenței furnizorului, beneficiarul serviciilor să își poată îndrepta cererea de restituire direct împotriva autorității fiscale.</p> <p><u>Cauza C-214/18, PSM "K"</u> - Dispozițiile Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2013/43/UE, precum și principiile neutralității taxei pe valoarea adăugată (TVA) și proporționalității trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei practici administrative a autorităților naționale competente, cum este cea în discuție în litigiul principal, potrivit căreia TVA-ul aferent prestărilor de servicii furnizate de un executor judecătoresc în cadrul unei proceduri de executare silită este considerat ca fiind inclus în onorariul perceput de acesta.</p>
<p>Uniunea vamală</p>	<p><u>Cauza C-288/18, X</u> - Nomenclatura combinată care figurează în anexa I la Regulamentul (CEE) nr. 2658/87 privind Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful Vamal Comun, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 927/2012, trebuie interpretată în sensul că, pentru a stabili dacă ecrane plate cu cristale lichide (LCD), concepute și fabricate pentru a afișa atât informații provenind de la o mașină automată de prelucrare a datelor, cât și semnale video compozite din alte surse, trebuie să fie clasificate la subpoziția 8528 51 00 din Nomenclatura combinată sau la subpoziția 8528 59 40 din această nomenclatură, este necesar, atunci când se examinează toate caracteristicile și proprietățile obiective ale acestora,</p>

	<p>să aprecieze gradul în care ele pot exercita mai multe funcții, cât și nivelul de performanță pe care îl ating în exercitarea acestor funcții, pentru a stabili dacă funcția lor principală este de a fi utilizate în cadrul unui sistem automat de prelucrare a datelor. În acest context, o importanță deosebită trebuie acordată aspectului dacă ele sunt concepute pentru lucrul de la mică distanță. Identitatea utilizatorului ecranului și persoana care prelucrează și/sau introduce datele în mașina automată de prelucrare a datelor nu este un criteriu pertinent pentru a stabili acest aspect.</p>
Concurență	<p><u>Cauza C-617/17, Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie</u> - Principiul <i>ne bis in idem</i>, prevăzut la articolul 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, proclamată la 7 decembrie 2000 la Nisa, trebuie interpretat în sensul că nu se opune ca o autoritate națională de concurență să aplice unei întreprinderi, în cadrul aceleiași decizii, o amendă pentru încălcarea dreptului național al concurenței și o amendă pentru încălcarea articolului 82 CE. Într-o astfel de situație, autoritatea națională de concurență trebuie totuși să se asigure că amenzile considerate împreună sunt proporționale cu natura încălcării.</p>
Piața internă - principii	<p><u>Cauza C-295/18, Mediterranean Shipping Company (Portugal)</u> - Articolul 2 punctul 1 din Directiva 2007/64/CE privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 97/7/CE, 2002/65/CE, 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 97/5/CE, trebuie interpretat în sensul că intră sub incidența noțiunii de „servicii de plată”, în sensul acestei dispoziții, realizarea de debitări directe inițiate de beneficiar într-un cont de plăți care nu îi aparține și pentru care titularul contului astfel debitat nu și-a dat consimțământul. Articolul 58 din Directiva 2007/64 trebuie interpretat în sensul că intră sub incidența noțiunii de „utilizator[al] serviciilor de plată”, în sensul acestuia, titularul unui cont de plăți în care au fost realizate debitări directe fără consimțământul său.</p>
Libera prestare a serviciilor, libertatea de stabilire	<p><u>Cauza C-699/17, Allianz Vorsorgekasse</u> - Articolele 49 și 56 TFUE, principiile egalității de tratament, nediscriminării și obligația de transparență trebuie interpretate în sensul că sunt aplicabile încheierii unei convenții de afiliere între un angajator, organism de drept public, și o casă de asigurări ocupaționale, în vederea administrării și plasamentului contribuțiilor destinate finanțării indemnizațiilor compensatorii plătite salariaților acestui angajator, chiar dacă încheierea unei asemenea convenții nu este rezultatul exclusiv al voinței angajatorului menționat, ci impune acordul fie al personalului, fie al comitetului de întreprindere.</p>
Protecția consumatorilor	<p><u>Cauza C-266/18, Aqua Med</u> - Articolul 1 alineatul (2) din Directiva 93/13/CEE privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretat în sensul că nu este exclusă din domeniul de aplicare al acestei directive o clauză contractuală care face</p>

	<p>o trimitere generală la dreptul național aplicabil în ceea ce privește stabilirea competenței judiciare pentru soluționarea litigiilor dintre părțile la contract.</p> <p>Articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretat în sensul că nu se opune unor norme procedurale, la care face trimitere o clauză contractuală, care îi permit profesionistului să aleagă, în cazul unei acțiuni privind pretinsa neexecutare a unui contract de către consumator, între instanța competentă de la domiciliul pârâtului și cea de la locul de executare a contractului, cu condiția ca alegerea locului de executare a contractului să nu conducă pentru consumator la aplicarea unor condiții procedurale de natură să restrângă în mod excesiv dreptul la o cale de atac efectivă care îi este conferit de ordinea juridică a Uniunii, aspect a cărui verificare este de competența instanței naționale.</p>
<p>Energie</p>	<p><u>Cauza C-473/17, Repsol Butano</u> - Condiția de proporționalitate prevăzută la articolul 15 alineatul (3) litera (c) din Directiva 2006/123 privind serviciile în cadrul pieței interne trebuie interpretată în sensul că nu se opune unor măsuri, precum cele în discuție în litigiile principale, care stabilesc un preț maxim al buteliei de gaz petrolier lichefiat ambalat și impun anumitor operatori distribuirea la domiciliu a gazului respectiv, cu condiția ca aceste măsuri să fie menținute doar pentru o perioadă limitată și să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului de interes economic general urmărit.</p>
<p>Transport aerian</p>	<p><u>Cauza C-501/17, Germanwings</u> - Articolul 5 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91, citit în lumina considerentului (14) al acestuia, trebuie interpretat în sensul că deteriorarea unei anvelope a unei aeronave din cauza unui obiect străin, precum un deșeu mobil, prezent pe pista unui aeroport intră în sfera noțiunii de „împrejurări excepționale”, în sensul acestei dispoziții.</p> <p>Cu toate acestea, pentru a se exonera de obligația de compensare a pasagerilor prevăzută la articolul 7 din Regulamentul nr. 261/2004, operatorul de transport aerian al cărui zbor a avut o întârziere prelungită din cauza unei astfel de „împrejurări excepționale” este obligat să demonstreze că a utilizat toate mijloacele umane sau materiale și mijloacele financiare de care dispunea pentru a evita ca înlocuirea anvelopei deteriorate din cauza unui obiect străin, precum un deșeu mobil, prezent pe pista unui aeroport să conducă la respectiva întârziere prelungită a zborului în cauză.</p> <p><u>Comunicatul de presă</u> este disponibil pe site-ul www.curia.europa.eu.</p>

<p>Mărci</p>	<p><u>Cauza C-690/17, ÖKO-Test Verlag</u> - Articolul 9 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 privind marca [Uniunii Europene] și articolul 5 alineatul (1) literele (a) și (b) din Directiva 2008/95/CE de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci trebuie interpretate în sensul că nu îndreptățesc titularul unei mărci individuale constituite dintr-un certificat de testare să se opună aplicării, de către un terț, a unui semn identic sau similar cu acea marcă pe produse care nu sunt nici identice și nici similare cu produsele sau cu serviciile pentru care este înregistrată marca respectivă.</p> <p>Articolul 9 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul nr. 207/2009 și articolul 5 alineatul (2) din Directiva 2008/95 trebuie interpretate în sensul că îndreptățesc titularul unei mărci individuale de renume, constituită dintr-un certificat de testare, să împiedice aplicarea de către un terț a unui semn identic sau similar cu această marcă pe produse care nu sunt nici identice și nici similare cu cele pentru care este înregistrată marca respectivă, cu condiția să se demonstreze că, prin această aplicare, acest terț obține foloase necuvenite din caracterul distinctiv sau din renumele aceleiași mărci ori aduce atingere acestui caracter distinctiv sau acestui renume și că, în acest caz, terțul menționat nu a făcut dovada existenței unui „motiv întemeiat”, în sensul acestor dispoziții, în sprijinul unei astfel de aplicări.</p>
---------------------	---